

getroffen. Soms kwam er een Zondag, dat ze hem stellig verwachtte. Ze zei zichzelf: hij moet het toch net als ik voelen, dat dit de moeilijkste dagen zijn; rust en vrijheid, maar wat moet je ermee doen, in een vreemd land?

's Zondags kwam ze nooit bij de Kelwins, die hielden dien dag zorgvuldig voor zich. Het liefst ging ze naar buiten. Maar het kostte inspanning, de reusachtige stad achter zich te laten; — en dan nog waren er overal menschen, menschen die wandelden, of in auto's reden, of rustten aan den berm van den weg. En heel zelden waren ze alleen, als zij. Ze ging op hun saamgevoegdheid letten; het liefst zag ze ouders met kinderen, of een vader alleen met zijn zoon, een moeder met haar dochttertje. Dan waren er mannen, die als vrienden naast elkaar gingen, troepjes jonge meisjes, die veel lachten. Het schamelste verband zag ze wel tusschen de jongverloofden die traag liepen, arm in arm, elk met een domme uitdrukking van niets meer weten te zeggen op hun gezicht. In wezen ver van elkaar, of dicht bijeen misschien, maar in-beide gevallen onbewust en slaperig. Dan trachtte ze zelf veerkrachtig te loopen, en niets meer van de menschen te zien. — Ze keek naar het land en de wolken, en het fijne groen van de boomen. Ze vond de boomen veelal hoog en voornaam, anders, dacht ze, dan in Holland. — Maar als ze een uur zoo met opgeheven hoofd gegaan had, dan lokte iets haar blik omlaag, een kinderstem, of zelfs wel het dolle draven van een hond.

En ze was eenzaam.

Ze dacht aan Frans; — toch wist ze, dat de drukte van het dagelijksch leven haar weer geheel in beslag zou nemen. Maar vóór het zoover was, kreeg ze een brief van haar vader. Hij schreef dat Frans Lenooy hen in Rotterdam had opgezocht; hij was overgekomen voor zijn promotie. Ze waren daarbij geweest, alle drie, maar voor het promotie-diner noodigde Frans hen niet, tot teleurstelling van Greet. Het scheen dat hij en Ina elkaar niet vaak ontmoetten? Frans had haar adres gevraagd. Hij sprak goed in de Aula; — een beetje te snel en onduidelijk, maar hij kreeg toch cum laude. En onderwijl zat hij in zaken, die zich gingen uitbreiden. Hij was ouder geworden, enz. enz. In den brief stond weinig over het leven in Holland. — Maar nu ging Ina hem opnieuw en veel stilliger verwachten. Natuurlijk zou hij haar iets komen brengen van thuis, groeten, en veel andere woorden nog, en ze was geneigd tot glimlachen. Maar doordat hij uitbleef, ging ze zich telkens beter indenken, wat hij haar zou kunnen zeggen van haar ouders en Greet. Och ja, dacht ze, ik weet het eigenlijk wel al, ze zijn immers thuis gebleven, ze hebben geen nieuws. En al het oude van hun sfeer bekleemde haar. — Dan keek ze om zich heen in haar kamertje; — deze kleine ruimte voor haar oogen kon ze zich niet denken in Holland, die eenzaamheid bestond daar niet, en het zelfstandig zijn. Haar leven was moeilijk, en zoo vreemd nog, dat het haar soms ontroerde